

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησία. δρ. 8,—

Ἐτησία φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος. > 4,50

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος. > 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Φεβρουαρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 10

ΑΠΟ Τ' ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ

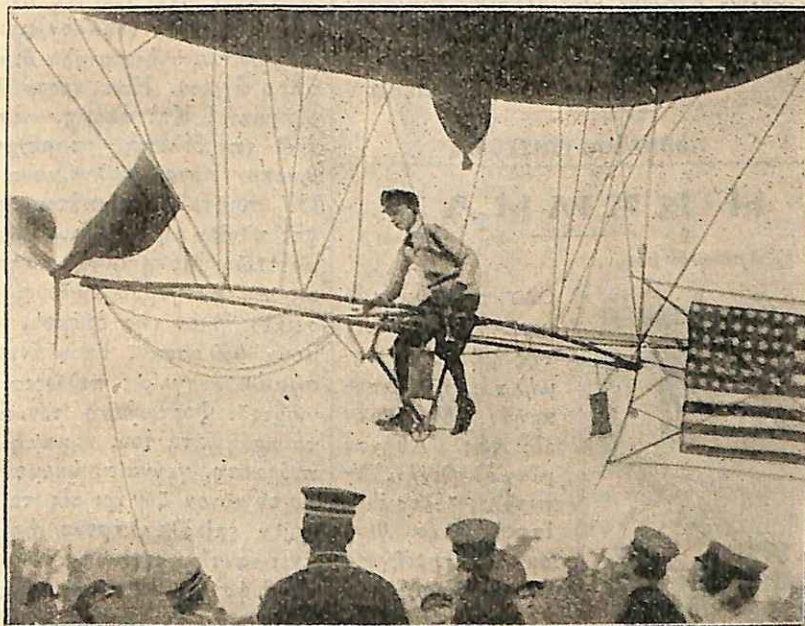
ΜΙΚΡΟΙ ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ

Εἶνε καταπληκτικὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν μικρῶν ἀμερικανῶν ἐφευρετῶν. Παιδιά καὶ κοράσια, εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ἑδισῶν, ἔχουν κάμῃ διαφόρους θαυμασίας ἐφευρέσεις καὶ πολλὰ προνόμια εὐρεσιτεχνίας τοῖς ἔχουν ἀπονεμηθῇ. Φαντασθῆτε ὅτι ἓν παιδίον ἀπέρριψε προσφορὰν ἀπὸ 90,000 φράγκα, τὰ ὅποια τῷ ἔδιδαν διὰ νὰγοράσουν μίαν του ἐφεύρεσιν, διότι ἤλπιζε νὰ τὴν πωλήσῃ ἀκριβώτερα!

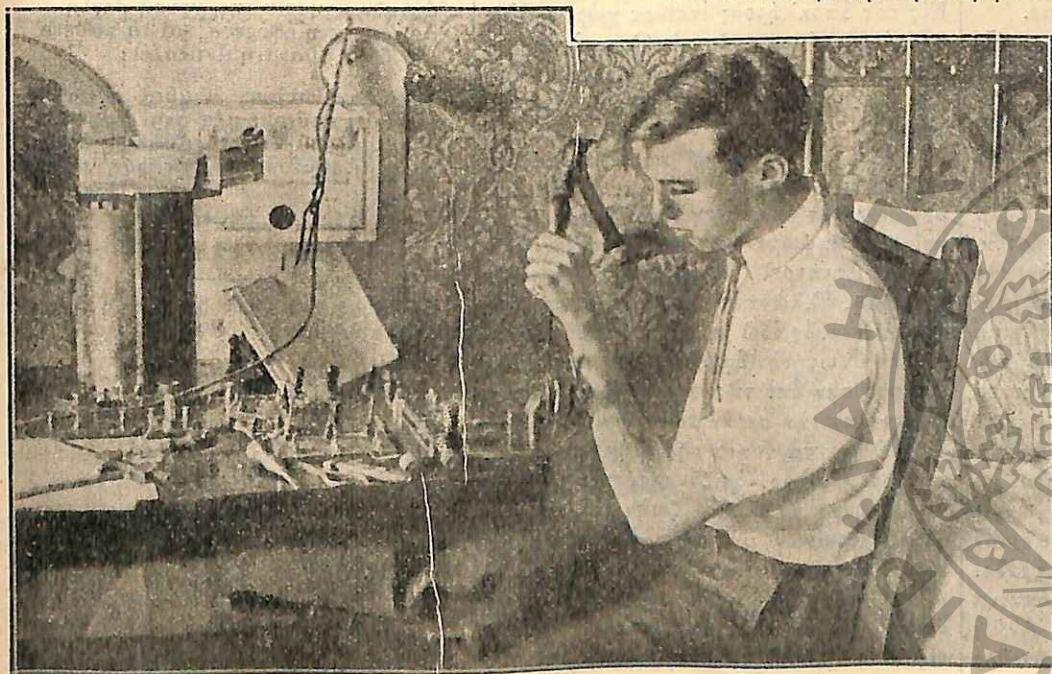
Κυττάξατε τὰς δύο αὐτὰς ὥρας καὶ περιέρχους εἰκόνας, τὰς ὁποίας, μετὰ τῶν σχετικῶν πληροφοριῶν, μᾶς ἀνεκοίνωσεν ὁ ἐν Νέα Ὑόρκῃ νεαρὸς φίλος τῆς «Διαπλάσεως» Δ. Ε. Βαλάκος.

Ἡ πρώτη παριστᾷ τὸν δεκαπενταετῆ ἀεροναύτην Κρόμβελ Δίξων καὶ τὸ πηδαλιουχούμενον ἀεροπλάνον του.

Ἡ δευτέρα παριστᾷ τὴν ἐπίσης δεκαπενταετῆ Παῦλον Γουόρθ, τελειοποιούντα τὸν δείκτην μιᾶς

Ὁ δεκαπενταετῆς ἀεροπόρος Κρόμβελ Δίξων καὶ τὸ πηδαλιουχούμενόν του.

Ὁ δεκαπενταετῆς ἐφευρέτης Παῦλος Γουόρθ ἐργαζόμενος εἰς συσκευὴν Ἀσυρμάτου.

συσκευῆς ἀσυρμάτου τηλεγράφου τῆς ἰδίας του ἐφευρέσεως.

Πρὸ πολλοῦ εἶχε παρατηρήθῃ ὑπὸ τοῦ πολεμικοῦ Ναυτικοῦ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὅτι διάφορα τηλεγραφήματα τῆς ὑπηρεσίας, διαβιβαζόμενα διὰ τοῦ ἀσυρμάτου, ἐγάνοντο καθ' ὁδόν, δηλαδὴ δὲν ἐφθάνον εἰς τὴν πρὸς ἓν ὅρον.

Τὸ κακὸν εἶχε καταντήσῃ σοβαρὸν καὶ ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰνακαλύψῃ διὰ παντὸς τρόπον καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐνόχους, οἱ ὅποιοι ἐτόλμων νὰ διεισδύουν εἰς τὰ μυστικά τοῦ Ναυαρχείου.

Πολυάριθμοι μυστικοὶ πράκτορες ἐξαπελύθησαν πρὸς τοῦτο. Καὶ αἱ ἐπιτυχεῖς ἐρευναὶ τῶν κατέληξαν νὰ φέρουν εἰς φῶς τοῦτο τὸ παράδοξον καὶ ἀπίστευτον γεγονός, ὅτι ἄνω

των 400 παιδιών εις την Νέαν Ύδρην, από 10 έως 18 ετών, είχαν συσχευάς ασυρμάτου και κατεγίνοντο, χάριν διασκέδασις ή εξ ανάγκης πειραματισμού, να συλλαμβάνουν τα έναέ-ρια τηλεγραφήματα, τα όποια ούτως έχανοντο!

Πόσοι από τους μικρούς αυτούς, οι όποιοι ως χθές παρημποδίζαν μόνον την ύπηρεσίαν του Ναυαρχείου, δέν θάνα-δειχθούν αύριον νέοι "Εδίσων και νέοι Μαρξόνι, και δέν θά προσφέρουν ίσως άνεκτιμήτους ύπηρεσίας εις την πα-τρίδα των και εις τόν στόλον της!..

Ο ρηθείς Παύλος Γουέρθ είχεν ί-σχυροτάτην μηχανήν, ή όποία ήμπο-ρούσε να δέχεται τηλεγράφημα εξ απο-στάσεως πολλών εκατοντάδων μιλίων.

Ευτυχής ό τόπος εις τόν όποιον τά παιδιά παίζουν τέτοια παιγνίδια!..

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΚΑΜΗΛΑ

*Αγαπητοί μου,

ΟΛΥ πριν να κά-μη την εμφάνισίν της ή ψεύτικη κα-μήλα της απο-κρηάς, έβλέπαμεν εις τας Αθήνας μίαν άληθινήν. Α-πετέλει μέλος ενός ίπποδρομικού θιά-σου, και περιήγετο έν πομπή εις τους δρόμους, ως ζων-τανή ρεκλάμα των παραστάσεων.

Δέν ήξευρα, σās βεβαιώ, ότι υπάρ-χουν εις τόν κό-

σμον και ώραϊαι καμήλαι! Όπως οι περισσότεροι Αθηναίοι που δέν έτυχε να έπισκεφθούν τας καμηλοτρόφους χώρας της γής, ένόμιζα κ' έγώ ότι ή καμήλα είνε γενικώς έν άσχημον, αλλόκοτον, γελοϊόν και ρυπαρόν ζώον. Αύτην την ιδέαν είχα σχηματίση κυρίως από με-ρικά δείγματα του είδους, κάτι γέρικα ζώα, ψωραλέα, μαδημένα, χωλά και βρωμερώτατα, που μάς ήλθαν έδω κατά καιρούς. Διά τουτο εξέπλάγην πολύ όταν είδα έξαφνα την ώραϊαν εκείνην καμή-λαν, την εύγραμμον, την εύρωστον, με τό στιλπνόν τρίχωμα, με τους γραφι-κούς ύβους, με τα ισχυρά σκέλη, με τόν λιγερόν λαϊμόν, με τό κομψόν κεφάλι.

Ήτο στολισμένη μ' έπιδεικτικά κόκκινα φάλαρα και με χρυσά κουδουνάκια. Αλλά τά στολίδια τίποτε σχεδόν δέν προσέθε-ταν εις την φυσικήν της εύμορφίαν. Όλοι την εθαύμαζαν. Και αυτοί οι κο-

σμογυρισμένοι, έστέκοντο να την βλέ-πουν και έλεγαν: «Τί ώραϊο ζώο!» Τά παιδιά του δρόμου την έπαιρναν από πίσω, αλλά χωρίς να την πειράζουν. Θά έλεγε κανείς ότι ή εύμορφία τους επέβαλλε σεβασμόν.

Διηγούνται κ' έν άνέκδοτον. Τās ή-μέρας εκείνας έτυχε να παρεπιδημούν μερικοί άπλοϊκοί ρώσσοι, οι όποιοι, φαί-νεται, ποτέ εις την ζωήν των δέν είδαν καμήλαν. Έτρεξαν λοιπόν κατόπι της, την έπλησίασαν πολύ και την περιειρ-γάζοντο. Αλλά την στιγμην εκείνην, ή καμήλα εξέτεινε προς αυτούς τόν λαί-μόν της και έδρυχήθη τόσον δυνατά, ώστε οι ρώσσοι, κατατρομαγμένοι, έτρά-πησαν εις άτακτον φυγήν.

Έκτός της δυσήρου και άγρίας αυ-τής κραυγής, —μάλλον μυκηθμού παρά βρυχηθμού, — ή καμήλα δέν έχει τίποτε άλλο άγριον. Είνε τόσον ήμερη, τόσον ειρηνική! Και ακόμη, —έσυλλογίζομην ένώ την έβλεπα, —παρέχει εις τόν άν-θρωπον τόσον πολυτίμους ύπηρεσίας! Οι ποιηται εκεί-κάτω την όνομάζουν «τό πλοϊον της έρήμου». Και είνε πραγ-ματικώς. Μόνη αύτή είμφορεί νάντέχη εις τās φλογεράς άμμους, εις τόν καυ-στικόν ήλιον της έρήμου, εις την άτέρ-μονα θάλασσαν, όπου άντί κυμάτων, ό σιμούν άνεγείρει πελώρια σύννεφα κο-νιορτού. Φορτωμένη την άνθρωπον και τά πράγματά του, ή καμήλα βαδίζει ά-κούραστη, γενναία, ύπομονητική, με ό-λίγον μόνον ζυμάρι εις τό στόμα, τό ό-ποιον επί όλοκλήρους ήμέρας την κά-μνει νάντέχη και εις την πείναν και εις την δίψαν. Πτωχοί Βεδουίνοι! Τί θά έ-γίνοντο άν δέν είχαν τόν άνθρωπον αυ-τόν σύντροφον, τόν πολύτιμον βοηθόν! Είς τās αποκλήρους εκείνας χώρας, όλα τά εύεργετήματα, όσα ό Θεός έσκόρπι-σεν άλλου άφειδώς, τάντικαθιστούν, θά έλεγες, δύο μόνον: ό φοίνιξ και ή καμήλα.

Ή θεά της ώραϊας καμήλας μου έ-νέπνευσεν αυτάς τās σκέψεις, τās όποιās βεβαίως δέν έκαμα πρό των έλεεινών έ-κείνων και ψωραλέων που είχα ιδή άλ-λοτε. Είμφορεί να ήσαν κ' εκείναι «πλοΐα», αλλά πλοΐα ναυαγισμένα, που εξώκειλαν ως έδω με πολλές άθαρίας... Αύτην όμως την εφανάστην άμέσως ό-δοιπορούσαν επί της άμμου ή αναπαυ-μένην υπό την σκιάν των φοινίκων. Και άνεπόλησα τά τοπία της έρήμου με τους πορφυροχρυσούς όρίζοντας, τās γραφι-κας σκηνάς από την ζωήν των μελα-ψών Βεδουίνων με τά όλόλευκα σαρί-κια, όπου τόσον ρόλον παίζει ή καμήλα. Αύτη ή έβλεπα ζωντανήν ήτο τόσον ώραϊα, όσον κ' εκείναι που έτυχε να ιδώ εις εικόνες και να νομίσω ότι τās εί-χαν εξωραίση οι ζωγράφοι.

Ένθυμήθην ακόμη τόν Πέρση ποιη-

τήν Σααδή, ό όποιος παραβάλλει κά-που τόν άνθρωπον που εύρίσκεται πολύ πλησίον ενός άγαθού, ενός ποθητού, αλλά χωρίς να είμφορή και να τό απο-λαύση, προς την καμήλαν της έρήμου «που είνε φορτωμένη με άσκούς ύδατος και όμως πεθαίνει από την δίψαν». Τί θαυμασία παρομοίωσις! αλλά και πό-σον συμπαθητικήν μάς κάμνει την κα-μήλαν, όταν συλλογίζομεθα ότι είνε έ-ξόχως άληθινή! Το νερόν εις την έρη-μον είνε τώντι πολύ σπάνιον, και αύτό που φορτώνουν εις την ράχην της καμή-λας δέν είνε βέβαια διά την πτωχήν αυ-τήν, αλλά διά τους ανθρώπους...

Ένθυμήθην και μίαν σχετικήν άρα-βικήν παροιμίαν. Ήρώτησαν, λέγει, μίαν φοράν την καμήλαν, τί της άρέσει καλ-λίτερα: ό άνήφορος ή ό κατήφορος; Και ή καμήλην εκείνη άπεκρίθη: «Καλέ, χάθηκε ό ίσιος δρόμος!»

Αλλ' ως σταματήσω έδω. Δέν είμ-φορεί βέβαια να ένθυμήθην τίποτε άλλο σοφώτερον!

Σās άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙ ΕΙΝ' Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ

—Τί είν' ή πατρίδα μας; μὴν είν' οι κάμποι, μὴν είνε τ' άσπαρτα ψηλά βουνά; μὴν είν' ό ήλιος της που χρυσολάμπει, μὴν είνε τ' άστρα της τά φωτεινά;

Μὴν είνε τ' άσπρα της ψηλά παλάτια και τά σπιτάκια της τ' άραδιαστά; μὴν είνε οι δρόμοι της, τά μονοπάτια, μὴν είνε τ' άνθη της τά ευωδιαστά;

Μὴν είνε κάθε της ρηχό άκρογιαλί και κάθε χώρα της με τά χωριά, κάθε νησάκι της που άχνά προβάλλει, κάθε της θάλασσα, κάθε στερειά;

Μὴν είνε τάχατε τά έρειπωμένα άρχαία μνημεία της, χρυσή στολή που ή τέχνη έφόρεσε, και τό καθένα μιά δόξα άθάνατη άντιλαλει;

—Όλα πατρίδα μας, κι' αυτά κι' εκείνα και κάτι πούχομε μέσ' στην καρδιά και λάμπει άδωρητο σάν ήλιου άκείνα και κράζει μέσα μας: έμπρός, παιδιά!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Είπαν: διαίρει και βασιλεύς. Αλλ' άν πρόκειται να διαίρης, είνε περιττόν ά βρ-σιλεύης.

Είπαν: ό χρόνος είνε χρήμα. Αλλ' αξίζει άρά γε διά τό χρήμα να χάνωμεν όλον μας τόν καιρόν;

Είπαν: Ό ταπεινών έχυτόν ύψωθήσεται. Αλλά δέν πρέπει να συγχέωμεν την μετριο-φροσύνην με την δουλικήν ταπεινότητα της ψυχής. Αύτη ποτέ δέν ύψώνει!

Είπαν: της παιδείας αι μὲν ρίζαι πικραί, οι δὲ καρποί γλυκαί. Καί όμως, αι ρίζαι της είνε πολλάκις γλυκυτέρας και από τους καρπούς της.

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων: — Πρό της μάχης του Αουστρελίζ, σπουδαία επι-στολή του Μεγάλου Ναπολέοντος πρόειν να φθάση εις χείρας του στρατηγού Μυράτ. Προς τουτο έπεφορτίσθη ό γενναίος λοχαγός των Ούσσάρων Λουδοβίκος Κορμάς, ό όποιος, από τό αυστριακόν Μπραουνόου, κατεχόμενον υπό των Γάλλων, πρόκειται να φθάση εις τό Λίντε, κατεχόμενον υπό των Αυστριακών. Διά να εξαπατήση τους έχθρούς, είνε μετημ-φιεσμένος εις Αιούγγανον, ακολουθείται δὲ υπό του μικρού προστατευομένου του Τιάρ-κου, γηνοίου βοημού, της γίδας Λέας και του σοφού όνου Καρλ. Είνε τάλαλημένα ζώα του τελευταίου τουτοίν, τά όποια τῷ είχε στείλῃ ό πρόην κύριός του, ό βασιλεύς των Αιούγγα-νων Βοδόγ, παρακολουθών κρυφίως και εύεργετικώς την κινδυνώδη άποστολήν, από της όποίας εξαοτάται τό μέλλον του μικρού Τιάρκου. — Εφθάσαν ούτω μέχρι των αυ-στριακων προφυλακων, εξωθεν της πόλεως Λίντε, όπου συνελήφθησαν ως ύποπτοι

Καθ' όδόν, ό Λουδοβίκος Κορμάς έβεβαιώθη ότι ή επιστολή του Ναπο-λέοντος ήτο καλὰ κρυμμένη εις μυστι-κόν θυλάκιον, ραμμένον εις την φόδραν της βλούζας του, και με ύφος όσον τό δυνατόν άπαθές και άτσιγγάνικον, πα-ρουσιάσθη πρό του αυστριακού αξιωμα-τικού, ό όποιος τόν άνέκρινεν. Ό λοχα-γός άπεκρίθη, ότι έφευγε πρό του στρα-τού του Ναπολέοντος, ό όποιος είχε ελάτση τό στρατόπεδόν των, και ότι έσκόπευε να ύπάγῃ εις Βιέννην, όπου θά προσελαμβάνετο εις κάποιον ίππο-δρόμιον με τόν Τιάρκον, τόν σοφόν του όνον και την αϊγά του.

Ό Τιάρκος εις επικύρωσιν, έπρότει-τεινεν άμέσως να δώση μίαν παράστα-σιν, αλλ' ό αξιωματικός τόν διέταξεν αποτόμως να σιωπήσῃ.

Ή ιστορία, την όποιαν τῷ διηγήθη-σαν οι βοημοί, τῷ έφαινετο φυσική, διότι πολυάριθμοι σύντροφοί των, διωγ-μένοι από τό στρατόπεδον του Μονάχου, τῷ είχαν ήδη κάμη τās ίδιās δηλώ-σεις. Αλλως τε δέν εύρισκε τίποτε τό ύποπτον ούτε εις την περιβολήν ούτε εις τους τρόπους των αϊχμαλώτων του.

Αφού έσυλλογίσθη όλ' αυτά, ό αυ-στριακός άπεφάσισεν επιτέλους να τους άφίσῃ να εισέλθουν εις την πόλιν.

Και ήτο καιρός. Ό Λουδοβίκος Κορ-μάς, συνειθισμένος μάλλον να μάχεται παρά να παίζει καωωδία, ήρχιζεν ήδη να χωριζά εξ όργης υπό την μαύρην του γενειάδα, και έσφιγγε πυρετωδώς μικρόν έγχειρίδιον, τό όποιον ήτο άποφασισμέ-νος να μεταχειρισθῇ εάν τά πράγματα ήρχοντο άσχημα...

Αλλ' ήσαν έλεύθεροι. Ίδού, εισέρ-χονται ύπερηφάνως εις την πόλιν... Οι

πρόσκοποι τους εξέλαβον ως άληθινούς βοημούς. Τό δυσκολώτερον είχε γίνη. Τό να εξέλθουν από τό Λίντε θά τους ήτο πολύ πλέον εύκολον, και θά συνήν-των ούτω τόν στρατόν του Μυράτ εις άπόστασιν όλίγων μόνον λευγών προς τό μέρος του Ντρεστάν.

Ό λοχαγός, εύχαριστημένος που τά εκατάφερε τόσον καλὰ έως έδω, διέ-σχιζε τās όδους της μικράς πόλεως, πε-ριγελῶν από μέσα του τους ήλιθίους αυτούς Αυστριακούς, οι όποιοι δέν έραν-τάζοντο ότι ύπασπιστής του Μεγάλου Να-πολέοντος διήρχετο έμπρός των, σωρον από του χαλινού ένα γάϊδαρον, επί του όποιου εκάθητο έν παιδίον!

Αλλ' ούτε ό Τιάρκος, ούτε ό Κορ-μάς, εις την μέθην της χαράς των, δέν παρετήρησαν ότι δύο αυστριακοί ούσσάροι τους ήκολούθουν άφ' ής στιγμής εισήλ-θον εις την πόλιν.

Ό Λουδοβίκος Κορ-μάς, ό όποιος από χθές δέν είχε φάγῃ παρά τό γάλα της Λέας, διότι δέν ήθέλησε να έγγίση τά μυστηριώδη εκείνα φαγητά, έπεινούσε τώ-ρα πολύ. Διά τουτο μόλις είδε την επι-γραφήν ενός έλκυστι-κού πανδοχείου, έσπευ-σε να εισέλθῃ. Οι δύο ούσσάροι εισήλθον επί-σης και τόν ήκολούθη-σαν έως την άίθουσαν, όπου, καθήσας εις με-μονωμένην τράπεζαν, είχε διατάξῃ καλόν γεύμα.

Ό Τιάρκος, αφού έβαλε τόν Καρλῆν και την Λέαν εις τόν σταυ-λον και τους έδωσε να φάγουν άφθονα καρό-τα, έπανήλθε πλησίον του κυρίου του και έκάθησεν άπέναντί του εις τό τραπέζι.

Τό πρόσωπόν του έλαμψεν όλον, όταν ό ξενοδόχος παρέθεσεν έμπρός των μίαν θαυμασίαν σούπαν με τυρί.

— Πεινάς ακόμη, μικρέ; ήρώτησεν ό Κορμάς γεμίζων τό πιάτο του.

— Μήπως είμαι άρρωστος για να μην έχω όρεξιν; άπεκρίθη ό Τιάρκος.

— Όρισμένως, έσυλλογίσθη ό λοχα-γός, έντελώς πλέον ήσυχος, τά φαγητά του Καρλῆ δέν ήσαν δηλητηριασμένα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΡΑΜΙΔΙΑ

Ενῶ οι δύο ταξειδιῶται έτρωγαν με πολλήν όρεξιν, ή προσοχή του Τιάρκου ειλικύση από την εμφάνισιν μιάς μορ-φής, ή όποία εκύτταζεν άπέξω διά των ύαλοπινάκων του παραθύρου.

Ήτο ή τρίτη φορά από της άναχω-σεώς των, κατά την όποιαν ό μικρός βοημός ένόμιζεν ότι βλέπει τό ύψηλόν άνάστημα και τόν μαύρον έπίδεσμον του Μονομάρτη. Έπιτέλους έπρεπε να βε-βαιωθῇ! Έσηκώθη άποτόμως και έ-τρεξεν εις τό παράθυρον. Αλλ' όσον και άν εκύτταζε προς όλας τās διευθύνσεις, δέν είδε τίποτε. Ό έπαίτης είχε γίνη άφαντος.

Όταν επέστρεψε πλησίον του άξιω-ματικού, ούτος, άνησυχήσας τόν ήρώ-τησε. Τί συνέβαινε; Διατί έσηκώθη; Είχεν ιδή τίποτε ύποπτον;

Πισθείς από τās έρωτήσεις, ό Τιάρ-κος επιτέλους ωμολόγησεν:

— Μου φαίνεται πως κάποιος μάς παρακολουθεί από τό Μπραουνόου.

— Μάς παρακολουθεί! και ποίος;!

άνέκραξεν ό Λουδοβίκος Κορμάς.

— Ό ζητιάνος που μάς έδάνεισε τά ρούχα.

— Μα του είπες λοι-πόν για ποίον τά ή-θελες;

Ό Τιάρκος δέν ά-πεκρίθη, διότι τώρα έννοούσε την άφροσύνην που διέπραξεν, έμπι-στευθείς τό μυστικόν εις ένα άγνωστον. Κ' ένεθυμείτο με πόσην έ-πιμονήν ό Μονομάρ-της τόν είχαν ανακρίνη περι όλων των άφο-ρώντων τόν αξιωματι-κόν, περι των σχέσεών του προς τόν Αυτοκρά-τορα, περι της θέσεώς του ως ύπασπιστού...

— Έλα λοιπόν! ή-ρώτησε πάλιν ό Κορ-μάς με φωνήν ήλλοιω-μένην υπό θυμού. Πέ-μου την άλήθεια, πρέ-πει να ξεύρω. Είπες 'ς αυτό τόν άνθρωπο ποίος είμαι;

— Αλλοίμονο, λοχαγέ μου, άπε-κρίθη έντρομος ό Τιάρκος, ναί! μ' έξε-γέλασε και του τῶπα χωρίς να τό θέλω. Ό ύπασπιστής του Ναπολέοντος δέν έστάθη νάκούση περισσότερα.

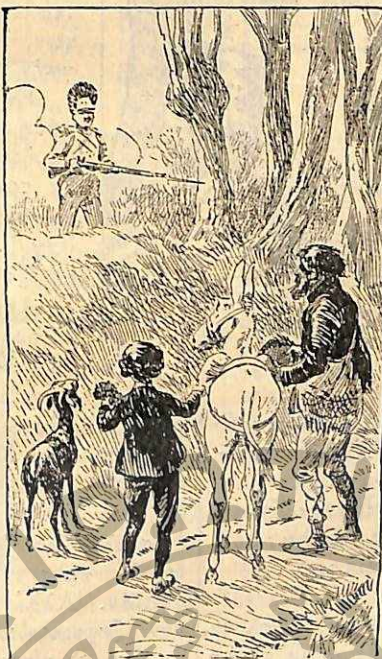
— Να πάρῃ ό διάβολος! άνέκραξε! πάει! προδοθήκαμε!

Αϊχμαλῶτοι!

Χωρίς να διστάση ούτε στιγμήν, ό Κορμάς έσηκώθη, έρριψε χρυσόν νόμι-σμα επί της τραπέζης και έτρεξε προς την θύραν διά να φύγῃ.

Αλλ' οι δύο αυστριακοί στρατιῶται, οι όποιοι τόν παρεμόνευαν, έξιφούλκη-σαν άμέσως, και φράττοντες την θύ-ραν, άνήγγειλαν:

— Απαγορεύεται!

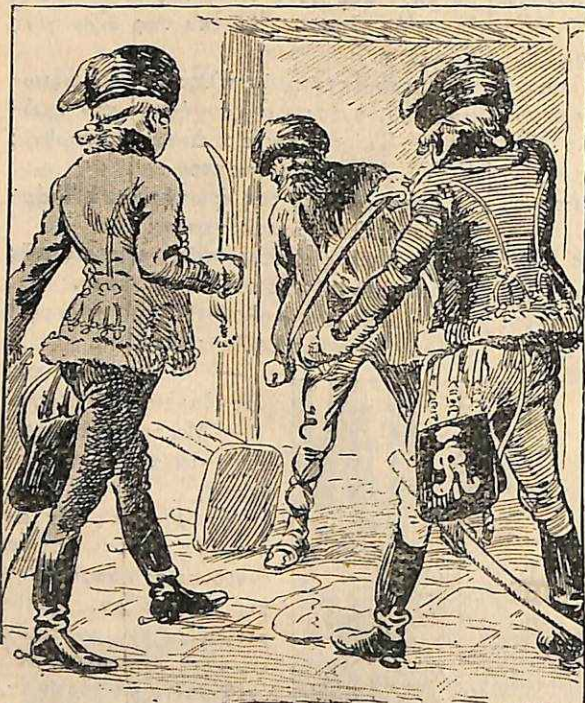

«Βέρ ντά;» (Σελ. 79, στ. α'.)

— Γιατί; ήρώτησεν ο Κορμᾶς.

— Διαταγή του φρουράρχου!

Ο Κορμᾶς ωχρίασεν από αγανάκτησιν, ἐν τούτοις συνεκρατήθη καὶ προσεπάθησε νὰ τοὺς πείσῃ μὲ λόγια νὰ τὸν ἀφίσουν νὰ περάσῃ, προσποιούμενος ἀκόμη τὸν Ἀσπίγγανον. Τὸν ἐ-

«Απαγορεύεται!...» (Σελ. 87, στ. γ').

περίμεναν, εἶπε, νὰ δώσῃ μίαν παράστασιν μὲ τὰ ζῳᾶ του. Ἄν τὸν ἐκρατοῦσαν, θὰ τὸν κατέστρεφαν...

Ἄλλ' οἱ στρατιῶται ἔμεναν ἄκαμπτοι, καὶ προτεινοντες τὰ σπαθιά των, ἐπανελάμβανον στερεοτύπως:

— Ἀπαγορεύεται!

Βλέπων ὅτι ἡ προσποίησις ἦτο πλέον περιττή, ὁ Κορμᾶς ἀπεφάσισε νὰ φανερωθῇ. «Ἐμπρός! ἐσυλλογίσθη» τώρα, ἡ τοῦ ὕψους ἡ τοῦ βάθους... Καὶ δρᾶξας τὸ μικρὸν ἐγχειρίδιον, τὸ κρυμμένον ὑπὸ τὴν βλούζαν του, ἐπέπεσε μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα ἐναντίον τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν στρατιωτῶν, καὶ τὸν ἐκτύπησε.

Πίπτων κ' ἐκπνέων, ὁ πληγωθεὶς στρατιώτης ἐφώναζε:

— Στὰ ὅπλα!

Μὲ τὴν ἰδίαν ταχύτητα, ὁ λοχαγὸς ὤθησεν ἰσχυρῶς διὰ τοῦ ὤμου τὸν δεύτερον στρατιώτην καὶ τὸν ἐκύλησε κάτω ἀπὸ τὰ τραπέζια. Καὶ διὰ τῆς θύρας, ἡ ὁποία οὕτως ἡλευθερώθη, ἐξῆλθε τρέχων εἰς τὴν διάδρομον τοῦ πανδοχείου, ἀπολοφούμενος ὑπὸ τοῦ ξενοδόχου καὶ τῶν ὑπηρετῶν.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον πανδοχεῖον, ἄλλοι ἐξ στρατιῶται ἐπέπεσαν ἐναντίον του. Τὸ κατάστημα εἶχε περικυκλωθῇ. Ἦτο αἰχμάλωτος!

Ἐνῶ οἱ Αὐστριακοὶ τὸν ἐπανάφεραν, ἀσφαλῶς περικυκλωμένον ἀπὸ αὐτοὺς, εἰς τὴν αἴθουσαν ἔπου εἶχε γευματίσῃ καὶ ἔπου ἔμενον ἀκόμη ὁ Τιάρκος, ἐμδρόντητος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς του, — ὁ Δουδοβίχος Κορμᾶς ἐσυλλογίζετο τὴν ὑπόθεσιν πού εἶχε δώσῃ εἰς τὸν Ναπολέοντα.

«Ὅσον εἶμαι ζωντανός, τῷ εἶχεν εἰπῇ, καὶ νῦν δὲν θὰ ἐγγίσῃ τὸ γράμμα πού μοῦ ἐμπιστεύεται ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης.»

Ἀλλὰ τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἠσθάνετο ἐπὶ τοῦ στήθους του νὰ τοῦ καίῃ τώρα τὸ δέρμα. Ἐπρεπε νὰ τὸ καταστρέψῃ, νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ μὲ πᾶσαν θυσίαν· ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κάμῃ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι, περιμένοντες τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀρχηγοῦ των, δὲν τὸν ἄφιναν οὔτε στιγμήν!

Ἐν τούτοις δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ καιρὸν. Ὁ ἀξιωματικὸς θὰ ἤρχετο, θὰ τὸν ἐφαχναν, θὰ τοῦ εὔρισκαν τὸ γράμμα, τὸ γράμμα τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὅχι! μὲ κάθε τρόπον ἔπρεπε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ἀκίνητος ὁλονεν καὶ σκυρμένος, ὁ Κορμᾶς, καθὼς περιέστρεφε τοὺς ὀφθαλμούς, παρετήρησεν ὅτι εὗρίσκετο ἀπέναντι μιάς ἐστίας. Ἐκαμεν ἀμέσως τὴν ἀπόφασίν του. Μὲ ἀπότομον κίνημα, ἀπέσυρεν ἀπὸ τὸ

θυλάκιόν του τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἔριψε πρὸς τὴν φωτιάν. Ἀλλ' ὅσον ἐξαφνικὸν καὶ ἂν ἦτο τὸ κίνημά του, οἱ στρατιῶται τὸ ἐπρόλαβαν. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἤρπασε τὸν βραχίονα τοῦ Κορμᾶ, ἡ ὁρμή του ἀνεκόπη, καὶ τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο χαρτίον δὲν ἐφθασεν ὡς τὴν φλόγα. Ἐπεσεν εἰς τὸ πάτωμα.

«Ἦρπασεν ἀστραπηδὸν τὸν φάκελλον...» (Σελίς 88, στ. γ').

Οἱ στρατιῶται ἀφῆκαν κραυγὴν θριάμβου, καὶ ἐνῶ οἱ μὲν συνεκράτουν τὸν λυσσῶντα λοχαγόν, οἱ ἄλλοι ἐσπευδον νὰ σηκώσουν τὸ γράμμα. Ὁ Τιάρκος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο μαζεμένος καὶ ἀθέατος εἰς μίαν ἄκραν παρὰ τὴν ἐστίαν, εἶχε παρακολουθήσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνήν. Καὶ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν οἱ Αὐστριακοὶ ἡτοιμάζοντο νὰ πιάσουν τὸν φάκελλον, ὁ μικρὸς ὄρμησε μ' εὐκίνησιαν γάτας,

τὸν ἤρπασεν αὐτὸς ἀστραπηδὸν, καὶ πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν ὅλων τῶν παρόντων, οἱ ὅποιοι δὲν ἐπερίμεναν ποτὲ τοιοῦτον κίνημα, ἐξαφανίσθη μὲ τὸ γράμμα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐστίας, ἀδιαφορῶν διὰ τὰς φλόγας, αἱ ὅποιαι ἔλειγον τὰ ἐνδύματά του.

— Φορβαίρς! (*) ἀνέκραξεν εἰς τῶν στρατιωτῶν, δείχνων τὴν ἐστίαν.

Δύο Αὐστριακοὶ ἐδοκίμασαν νὰ εἰσέλθουν διὰ νὰ κυνηγήσουν τὸν Τιάρκον, ἀλλὰ δὲν ἐδράδουναν νὰ ἐπιστρέψουν, μισοπνιγμένοι ἀπὸ τὸν καπνὸν καὶ λέγοντες ὅτι ἡ τρύπα ἦτο τόσο στενὴ, ὥστε μόνον παιδὶ ἤμπορούσε νὰ περάσῃ.

— Μπα! ἀνέκραξεν ἕνας στρατιώτης· τὸ σπίτι εἶνε περικυκλωμένο, δὲν θὰ μωρῶσῃ νὰ ξεφύγῃ.

Καὶ ἂν τολμήσῃ νὰ βγῇ στὰ κεραμίδια, πυροβολήστέ τον! διέταξεν ἕνας λοχίας ἀπὸ τὸ παραθύρον τοῦ στρατιώ-
τας οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς τὸν δρόμον.

Ἐφαίνετο τῶντι ἀδύνατον νὰ γλυτώσῃ ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὄρους ὁ μικρὸς βοημὸς!

Ὁ Δουδοβίχος Κορμᾶς, τὸν ὁποῖον, διὰ μεγαλητέραν ἀσφάλειαν, εἶχον δέσῃ γερά κ' ἐξαπλώσῃ εἰς τὸ πάτωμα, παρηκολούθησεν ὅλας τὰς περιπετείας τῆς καταδιώξεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον οἱ στρατιῶται ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ὑπηρέται τοῦ πανδοχείου ἐλάμβανον μέρος. Εἶδε νὰ φέρουν κλίμακας, νὰ τοποθετοῦν παντοῦ σκοποὺς μὲ τουφέκια, καὶ, πληγόντων τὰς χεῖράς του μὲ τὰ σχοινία τῶν δεσμῶν του, μὴ δυνάμενος

κάν ναυτοκτονήσῃ, συνεστρέφετο ἐπὶ τοῦ πατώματος μὲ λύσσαν...

Ἡ καταδιώξις τοῦ Τιάρκου.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Τιάρκος, μ' εὐκίνησιαν μικροῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ, — διότι καὶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα εἶχε κάμῃ πρὶν τὸν παραλάβῃ ὁ βασιλεὺς Βοδόγ, — ἀνερχίχθη γρήγορα διὰ τῶν γονάτων καὶ τῶν ὤμων

ἕως τὴν ἄλλην τρύπαν τῆς ὑψηλῆς καμινάδας, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξῆλθεν εἰς τὴν στέγην.

Εἶδε τότε τοὺς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι ἔτρεχαν γύρω εἰς τὴν οἰκίαν κ' ἐτοποθέτουν εἰς τοὺς τοίχους κλίμακας διὰ νὰ τὸν φθάσουν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Vorwärts, γερμανιστὶ=ἐμπρός.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἐξαστὴς συγγραφεὺς.

Εἶνε ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ ἐν Σμύρῃ, μεγαλεμπόρου κ. Μενελάου Λυτζεροπούλου, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ συγγράφῃ διηγήματα εἰς ἡλικίαν ἐξ ἐτῶν! Τὴν εἰκόνα του δανειζόμεθα ἀπὸ τὸν «Κόσμον» τῆς Σμύρνης, ὁ ὁποῖος γράφει: «Τὰ διηγήματα τοῦ μικροῦ μαρτυροῦν δυσανάλογον πρὸς τὴν ἡλικίαν του παρατηρικότητα, καὶ ἀποτελοῦν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ συνειρμὸν ἰδεῶν σχεδὸν ἀδιάσπαστον. Δὲν γνωρίζομεν βέβαια κατὰ πόσον ἡ ιδιοφυΐα αὐτῆ θὰ ἐξακολούθησιν ἀναπτυσσομένη, δὲν θὰ εἶνε ὅμως καθόλου παράδοξον ἂν ἡ εἰκὼν αὐτῆ δημοσιεῖται μίαν ἡμέραν ὡς εἰκὼν ἐνὸς ἀπὸ τοὺς καλοὺς συνεργά-
τας μας, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ παρούσα σημεῖωσις δὲν θὰ εἶνε παρὰ ἕνας πολὺ ἀσθενὴς πρόλογος».

Οἱ Μαροκινοὶ κατὰ τῶν Ἰσπανῶν.

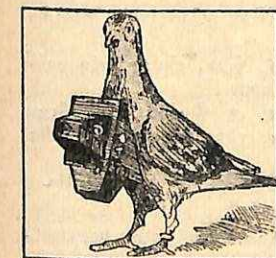
[Ἀνακοίνωσις καὶ εἰκὼν Ἡλ. Κουμειάκη]

καὶ τοὺς ἐξαπέλυον πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἰσπανικοῦ στρατοπέδου.

Ἀπατῶμενοι οἱ Ἰσπανοὶ ἀπὸ τὴν θεωρίαν τῶν λευκοφύων σκύλων, τοὺς ὁποῖους ἐξελάμβανον μακρόθεν ὡς Μαροκινούς ἐρποντας, ἐπυροβόλουν καὶ οὕτω πῶς ἐπρόδιδον τὰς παρ' αὐτῶν κατεχομένας θέσεις. Τὸ εὐφές τέχνασμα ἐπετύγχανε σχεδὸν πάντοτε.

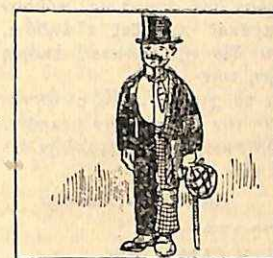
Περιστέρᾳ φωτογράφος.

της μίαν μικρὰν σχετικῶς καὶ ἐλαφροτάτην φωτογραφικὴν μηχανήν. Ἡ μ-

χανὴ αὕτη λειτουργεῖ αὐτομάτως, οὕτω δὲ ἡ περιστέρᾳ ἱκανή, εἰμπορεῖ νὰ συλλέγῃ φωτογραφίας τοπίων ἀφ' ὕψους πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ ἐρασιτέ-
χου, ὁ ὁποῖος κατόπιν ἐξάγει τὰς πλάκας καὶ τὰς ἐμφανίζει. Μερικαὶ ἐξ αὐτῶν εἶνε τῶντι ἐξοχοί.

Πρότυπον πρὸς μίμησιν.

Ὁ κ. Στάνλεϋ, εἰς τὸ Λονδίνον, ἐνεφανίσθη κατ' αὐτὰς εἰς ἕνα χορὸν, μετημ-
φιεσμένος ὡς τὸν βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα.

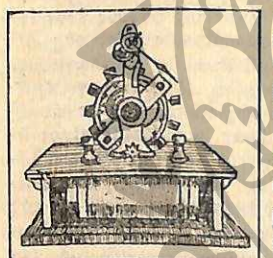
Ἡ φορεσιά του ἀποτελεῖται κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ φράκον, καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ ἀπὸ παληόρουχα. Τὸ καπέλλον του εἶνε ἐπίσης κατὰ τὸ ἥμισυ κλάκ, καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ παληορεπούμπλικα. Ἐπίσης τὸ πρόσωπόν του, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἶνε φρεσκοξυρισμένον, μὲ σιδερωμένον μουστάκι, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀξούριστον μὲ τὸ μουστάκι

πασμένον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ κ. Στάνλεϋ, ἐν κατατομῇ, εἶχε δύο ὄψεις: Ἐκεῖ ποῦ σὰς παρυσιάζετο ὡς τέλειος τζέντλεμαν, ἤρχετο νὰ κάμῃ ἡμίσειαν στροφὴν, διὰ νὰ φανῇ ὡς κουρελιάρης τοῦ δρόμου.

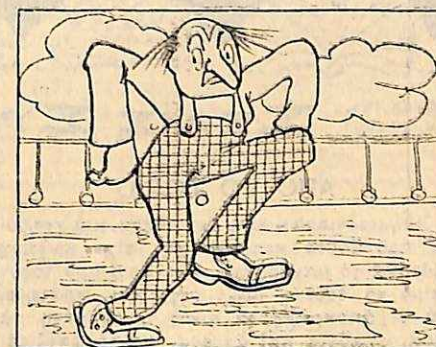
Τώρα ποῦ εἶνε ἀποκρῆς, τὸ πρωτότυπον αὐτὸ μασκάρευμα εἰμπορεῖ νὰ σὰς χρησιμεύσῃ, ὅπως καὶ τὸ ἄλλο ποῦ σὰς ἐδώσαμεν εἰς τὸ 3ον φύλλον.

Θαυμάσιον ὥρολόγιον.

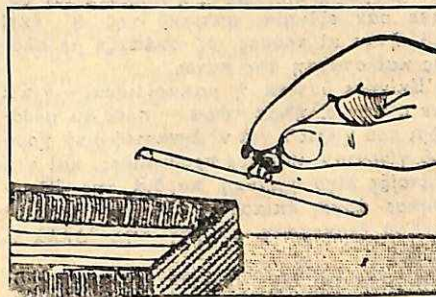
Τὸ ὥρολόγιον αὐτὸ εἶνε ἡλεκτρικόν, ἐπενοήθη δὲ ὑπὸ ἐνὸς Ἀγγλοῦ τεχνίτου, ὁ ὁποῖος τὸ ὠνόμασεν «Εὐρηκα». Ἡ εἰκὼν μας τὸ παριστᾷ χωρὶς τὴν πλάκα, διὰ νὰ φαίνεται ὁ μηχανισμὸς του. Ὡς βλέπετε εἶνε ἀπλούστατος. Ἀλλ' ὅ,τι τὸν κάμνει θαυμάσιον, εἶνε ὅτι δι' αὐτοῦ τὸ ὥρολόγιον εἰμπορεῖ νὰ δουλεύῃ 1000 ἡμέρας χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ κουρδισθῇ. Σχεδὸν ἀεικίνητον!

Μαγικὴ εἰκὼν.

Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἐρ, ὁδηγὸς εἶνε ἀπελπισμένος διότι ἔχασε τὴν γωνίαν του. Μπορεῖτε νὰ τοῦ τὴν βρῆτε σεῖς:

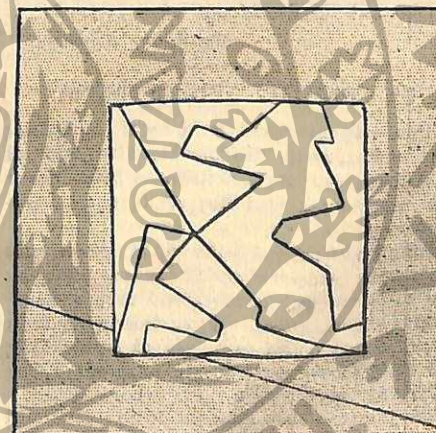
Παίγνιον.

Μία μύγα εἶνε δυνατόν νὰ δειάσῃ ἕνα κουτί σπέρτα; — Εἰμπορεῖτε νὰ στοιχηματίσετε καὶ νὰ τὴν κάμντε νὰ τὸ κάμῃ. Πρὸς τοῦτο πιάνετε τὴν μύγαν ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ ἀπὸ τὰ πτερύγια, καὶ τὴν πλησιάζετε εἰς ἕνα σπέρτον. Ἀμέσως θὰ τὸ γραπώσῃ μὲ τὰ ποδάρια της. Τὴν τραβάτε τότε ἐξω καὶ τὴν πλησιάζετε εἰς τὸ τραπέζι, ὅπου θὰ τὸ ἀφίσῃ. Καὶ αὐτὸ κάμντε δι' ὅλα τὰ σπέρτα, ἕως νὰ δειάσῃ τὸ κουτί.

Δύσις Παιγνίου.

[Ἰδε φυλλάδιον 3ον]

Ἰδοὺ πῶς πρέπει νὰ συναρμολογηθῶν τὰ ἐξ τεμαχία τοῦ προηγουμένου Παιγνίου, διὰ νὰποτελεσθῇ τὸ τέλειον τετράγωνον.

Ίδε τον Ό-
δηγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή-
του, Κεφ. Β

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Η γειτονιά μου ή Τεγούλινα, μία γερού-
λα που ζούσε καταμόναχη, είχε πωλήσει
όλα όσα της μανάν της, ένα άρνι που τόσον
καιρό τὸ έφερε μαζί της, και κράτησε,
για ν' αποκρέψη κι' αυτή ή καίμενη, τὰ
μέσα, σγκότια και άντερα, για τὸ φαγί τέ-
τοιας χρονιάτικης μέρας. Τὰ έπλυνε πα-
στρικά-παστρικά, τὰ έδεσε ώμορφα σάν κόσα
κοριτσιού, τὰ συγκύρισε 'στό ταφί της και τὰ
άφισε 'τὴ γωνιά νά ψηθούν, άφ'ού τὰ σέ-
πασε με τὸ γάστρο της που τὸν είχε προίκα
από τὸν πατέρα της, τρυπημένο κάπου κή-
που αλήθεια, άλλ' αυτή ή καίμενη τὸν φύ-
λαγε σάν εἶδισμα πατρικό της κ' έκει
ποῦ ήταν αἱ τρύπες τὸς σέπαζε με πλά-
κες και σάχτη από πάνω.

Έκίνησε ύστερα ή μακαρίτισσα, — γιατί
είνε 'τὴν αλήθεια τώρα — πρὸς τὸ μεσο-
χώρι τοῦ χωριού για ν' άγναντέψη τὸ χορὸ
ποῦ γίνονταν και τὲς προσωπίδες, και για
ν' άνοιξη λίγο ή μαύρη καρδιά της. Όταν
έγύρισε άργά, έπιασε τὸ τραπέζι της κ' έ-
πῃξε νά ξεσκεπάση τὸ φαγί της. Ἀλλά τί
νά 'βρεῖ;

Η γάτα της είχε μυρισθῇ που ήταν τρύ-
πιος ὁ γάστρος της' άναμέρισε λοιπὸν τὴν
πλάκα με τὸ ποδαράκι της κ' έτραβήξε με
τὰ νύχια ἔξω τὴ μοσκοφνημένη κόσα της
κυρῆς της, κι' άπόκρεψε αὐτή γληγορώ-
τερα άπ' εκείνη.

Η καίμενη ή Τεγούλινα έβαλε τὲς φω-
νὲς και τὲς κατάρες για τὴν γάτα, 'τὴν
παλῶγάτα, που κακὸς φόφος νά τὴ μάση,
που νά φάη τὸ κεφάλι της, αλλά τί τὸ
έφελος;

Η γάτα γλύφονταν κρυμμένη κάτω 'ς τὸ
κελλάρι, και ή γρηά έσφογγίξε τὴ λίγδα
από τὸ ταφί για ν' αποκρέψη.

Τὴν άλλη μέρα έλεγε 'ς τὲς γειτονίσσες.
— Αὐτὴ τὴν άποκρηά, παιδί μου, ή γάτα
μου έγινε Τεγούλινα κ' ἐγὼ άπόκρεφα σὰ
γάτα.

Κάθε άποκρηά, τὴ θυμούμαστε τὴ μακα-
ρίτισσα και τὴν άναβάνεμε τὴ συχωρεμένη...
Φαιδεῶς Ἀδάμας.

ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΑ

Έξω πέφτει χιόνι πολύ και ὁ δρόμος
είνε κάτασπρος. Κάτασπρα εἶνε και τὰ
μαλλιά της γιαγιάς που κάθεται μέσα κοντά
στὴ θερμάστρα, και διηγείται στὰ έγγυ-
νάκια της.

Τοὺς διηγῆται για μιάν άλλη χώρα, που
εἰρσκειται πῶς άπ' τὴν άπέραντη θάλασσα
που φαίνεται άπ' τὸ παράθυρό τους, για τὸν
όρατον οὐρανὸν τῆς χώρας εκείνης, για τὰ
καταπράσινα βουνά της, για τὰ ὄρατα άνθη
που φυτρώνουν εκεί και για ὅλες τὲς άλλες
καλλονές της.

Τὰ παιδιά έγεννήθηκαν 'ς τὰ ξένα και
ποτέ δὲν είδαν τὴν ὄρατιαν αὐτὴ χώρα που
είνε ή πατρίδα των. Η γιαγιά ὅμως που γνο-
ρίζει καλά τὴν Ἑλλάδα, τοὺς τὴν ζωγρα-
φίζει, ὅπως μπορεῖ καλύτερα. Και εκείνα
που ὁ πόθος των εἶνε νά ίδουν τὴν πατρίδα
των, άκούουν προσεκτικά και έπειτα που

άποκοιμούνται όνειρεύονται, πὼς εἰσάκον-
ται 'ς εκείνα τὰ μέρη.

Ένας καταγάλανος οὐρανὸς τοὺς σκεπά-
ζει, κ' εκείνα τρέχουν στὰ βουνά και κόδουν
λουλούδια, και παρκεῖ κελαιδεῖ τ' άηδόνι,
που τὴ φωνή του δὲν τὴν άκουσαν άκόμη
στὰ χιονισμένα μέρη των...

Και ἔξω πέφτει τὸ χιόνι... Κ' οἱ άγγε-
λοι που φυλάττουν τὸν ὕπνον των μικρῶν,
τοὺς άφύκνουν νά εἰσάκωνται για πολλὴν ὥ-
ρα 'ς τὴν πατρίδα των...

Δάφνης Κλωνάρι

ΣΤΟΝ ΚΟΜΗΤΗ

ΠΟΥ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΚΕ ΤΗΝ 11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1910

Όταν σὲ πρωτοεἶδα, ὦ κομήτη,
Νά στέκεσαι ψηλά στὸν οὐρανὸ
Και τὸ κεφάλι σου τὸ φωτεινὸ
Νάχης κοντὰ 'στὴν Ἀφροδίτη.

Και όταν τὴν οὐρά σου πρωτοεἶδα
Νά λάμπη σπαθιτὴ 'στὸν οὐρανὸ,
Μου φάνηκες σάν πρῶάμα ἱερὸ
Που δίνει, ὅχι φόβο, παρὰ ἔλπιδα!

Κ' ἐνόμισα — μακάρι ν' άνε αλήθεια, —
Πὼς ἦλθες νάναγγεῖς κάτι τι καλὸ
Στὸ ἔθνος μας που εἶνε τώρα ταπεινὸ,
Μά ἔχει φωτιά πολλή μέσα στὰ στήθια.

Κοι νά τ' ! ἀπὸ τότε που σὲ εἶδα,
Σά νά ἔκαλλιτέρεψε ή Πατρίδα.

Ἀθανάσιος Διάκος

ΒΑΙΝΣΜΠΕΡΓΓ

(Γερμανική παράδοση)

Εἰς τρώρον περίπου άπόστασιν από τὴν
Στουτγάρδην, ἐν μέσῳ καταπρασινωῶν κοι-
λάδων διαδρεχομένων ὑπὸ ἡύχων, ά-
παλῶς κελαρῶζόντων ποταμιῶν και ρυα-
κίων, ὑψοῦται, περικυκλούμενος από λοφι-
σκους δειδροφύτους, χλοερὸς κωνοειδὲς λό-
φος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Βάϊνσμπεργγ.

Η παράδοσις μᾶς μεταφέρει εἰς ἐποχὴν
κατὰ τὴν ὅποian οἱ ἥσμερι και άνθοσπαρ-
μένοι αὐτοὶ λειμῶνες μετεβάλλοντο εἰς πε-
διά φρίκης και σπαραγμῶν· αἱ γελῶσσαι

πεδιάδες ἔγίνοντο μάρτυρες τῶν άγριωτέ-
ρων σκηνῶν, αἱ δὲ ἡχοὶ τοῦ δάσους ἑταράσ-
σοντο από τὰς πολεμικὰς κραυγὰς, τὰς οἰ-
μωγὰς ή τοὺς θριαμβευτικοὺς ἀλαλαγμούς.
Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Βάϊνσμπεργγ έμά-
χοντο τότε λυσσῶδως κατὰ τῶν στρατιω-
τῶν γειτονικῆς χώρας, και τέλος εἶχον ά-
ναγκασθῇ νά καταφύγουν εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ λό-
φου φρούριον. Μετὰ πεισματώδη αντίστα-
σιν, οἱ πολιορκηταὶ επέτρεψαν μόνον εἰς τὰς
ἐγκλειστούς γυναῖκας νά φύγουν άποκοι-
μίζουσαι, ὅτι πολυτιμώτερον εἶχον, με τὴν
ὑπόσχεσιν νά τὰς άφίσουν ἑλευθέρως.

Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ή κατάπληξις των,
όταν είδον τὰς γενναίας εκείνας Γερμανίδας
ἐπιπόνως κατερχομένας ἐκ τοῦ φρουρίου με
τοὺς σιδηρούς των ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἐφευ-
γον, άποκοιμίζουσαι, ὅτι εἶχον πολυτιμώ-
τερον! Οἱ πολιορκηταὶ, ἡναγκασμένοι νά
τηρήσουν τὴν ὑπόσχεσιν των, άφήκαν εἰς

ὅλους ζῶν και ἑλευθέρων. Καὶ οὕτω χά-
ρις εἰς τὴν άφοσίωσιν των σιζύγων των, οἱ
άγαθοὶ κάτοικοι τοῦ Βάϊνσμπεργγ εἰσώ-
θησαν!

Αὐτὴ εἶνε ή παράδοσις τοῦ ρομαντικοῦ
λόφου, τὴν ὅποian οἱ σημερινοὶ χωρικοὶ ά-
ναφέρουν με τόσην υπερηφάνειαν.

Παπαρούνα

ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Ξυλόκοπος ἐπρίονε μέγαν κορμὸν δέν-
δρου, και διὰ νά διευκολύνῃ τὴν ἐργασίαν
του, εἶχε βάλλῃ μετὰ τῶν περιουσιζομένων
μερῶν τοῦ κορμοῦ τεμάχιον ξύλου.

Ἀφού ἐπρίονισεν άρκετά, έκουράσθη, και
ἐπῆγε ν' άναπαυθῇ ὑπὸ τὴν σκιάν ἐνός
πλατάνου, ὅπου και άπεκοιμήθη.

Ένας πιθήκος παρηκολούθει μακρόθεν ὁ-
λας τὰς κινήσεις τοῦ ξυλόκοπου, και ἄμα
τὸν εἶδε βυθισμένον εἰς τὸν ὕπνον, έσκέφθη
νά τὸν πειράξῃ. Ἐπλησίασε λοιπὸν τὸν κορ-
μὸν, έκάθηνεν ἐπ' αὐτοῦ με τὴν οὐρὰν κρε-
μασμένην εἰς τὸ άνοῖγμα, μετὰξὺ τῶν
δύο μερῶν, και προσεπάθησε νάφαιρέσῃ τὸ
ξύλον.

Αἰφνης τὸ τεμάχιον τοῦ ξύλου άπεσπάσθη
άποτομῶς, ὁ κορμὸς ἠνῶθη και συνέλαθεν
ὡς ἐντός στερεωτάτης παγδος τὴν οὐρὰν
τοῦ πιθήκου.

Όταν ὁ ξυλόκοπος ἐπανῆλθεν, εἶρε τὸν
πιθήκον προσπαθῶντα εἰς μάτην νά ἑλευ-
θερώσῃ τὴν οὐρὰν του, και γελῶσας εἶπεν:
«Διάβολε, και οὐρὰν ἂν δὲν εἶχες, πάλιν δὲν
θὰ μπορούσες νά περιπαίξῃς τὸν ἄνθρωπον».
(Ἐκ τοῦ άγγλικοῦ)

Γόργιος Δεσμός

ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

Κατὰ τὸ διάλειμμα παραστάσεως Μελο-
δράματος εἰς ἐπαρχικὸν θέατρον.

Ο κ. Α. μέλος τῆς ἐφορευτικῆς Ἐπιτρο-
πῆς, νωστί διωρισμένος, άπευθύνεται πρὸς
ένα από τοὺς βιολιστὰς τῆς ὀρχήστρας και
τῷ λέγει αὐστηρῶς:

— Σὺ, κύριε, εἶσαι πολὺ ὀκνηρὸς! Κι θό-
σουν με σταυρωμένα χέρια, και ἂν δὲν σοῦ
έγινεφ κάπου-κάπου ὁ μαέστρος, δὲν θὰ έ-
παίξες διόλου!

Ἀεροπεζοναύτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Φούλα και ή Νίνα φιλονεικούν περὶ ή-
λικίας.

— Εγώ, έλεγεν ή Νίνα, εἶμαι ἐννέα χρό-
νων, ἐνῷ σὺ εἶσαι μόνον ἔξ.

— Ναι, ἀπήντησεν ή Φούλα, άλλ' όταν
γίνω και ἐγὼ ἐννέα, τότε πλέον θὰ εἴμεθα
ἴσα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τοτέλλι.

Σκέψις τοῦ Τοτοῦ, ἐνώπιον τοῦ θερμώ-
τρου.

— Τί θαῦμα! Ἐνα τόσο-δὰ γυαλάκι νά
κάνῃ τὸν καιρὸ νάλλάξῃ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Ἰωαννίνων.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Α. Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

Βραβευθείς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

Ἀτλαντικός

Εἰς τὸν Μικρὸν Ποιητικὸν Διαγωνισμόν.

[Ίδε Διάπλασιν 1909, σελ. 410.]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ο φίλος μου Π. Γ. Χατζιδάκης μὲ γρά-
φει: «Ἦθελα νά έγγραφω ένα άπορον, αλλά
δὲν βλέπω νά δημοσιεύῃς πλέον ἂν ὑπάρχουν
τοιούτοι...» — Εἶνε αλήθες, ὅτι πολὺν καιρὸν
ἔχω νά συστήσω άπόρους, αλλά τοῦτο δὲν
σημαίνει ὅτι δὲν ἔχω αἰτήσεις περὶ συστά-
σεως. Ἀφού ὅμως πλείστον ὑπάρχουν, τοὺς
ὅποιους εἰσάσθησα πρὸ πολλοῦ και κανεὶς δὲν
εἰρήθη νά τοὺς έγγράψῃ, άλλοι δὲ περισσό-
τεροι, ἐκ τῶν πέρσι έγγραφέντων, μένουν
τώρα χωρὶς Διάπλασιν, διότι κανεὶς δὲν προ-
σεφέρῃ νάνανέωσῃ τὴν λήξαν συνδρομὴν
των, ἔκρινα κ' ἐγὼ περὶ τῶν νά δημοσιεύσω
νέας συστάσεις, — τὸ ὅποion ἐπιφυλάσσομαι
νά κάμω άφού έγγραφοῦν:

Πρῶτον οἱ συστηθέντες ἦδη και μὴ έγ-
γραφέντες άποροι, οἱ ὅποιοι εἶνε οἱ ἑξῆς: Οἱ
ὑπ' ἀριθ. 62 και 63 ἐν Χανίοις, 65 ἐν Καλ-
ιδόλει, 79 ἐν Φαιγίου Αἰγύπτου, 80 ἐν
Τισακαράδα, 85 και 86 ἐν Ἀθήναις, 87 ἐν
Σπάρτῃ, 88 ἐν Λακκίαι Αἰγύπτου, 89 ἐν Πλω-
μαρίῳ, 90 ἐν Κυθωνίαις, 91 ἐν Βόλῳ.

Δεύτερον οἱ ἐπόμενοι 53 άποροι, τῶν ὁ-
ποίων ἔλθεν ή συνδρομή και οἱ ὅποιοι μετ'
ἀγωνίας περιμένουν νά τοῖς άνανεωθῇ διὰ νά
λαμβάνουν και πάλιν τὴν Διάπλασιν: Οἱ ὑπ'
ἀριθ. 2 ἐν Βόλῳ, 3 ἐν Κρήτῃ, 4 και 5 ἐν
Βόλῳ, 6 ἐν Ἱερουσαλὴμ, 7 ἐν Μοναστηρίῳ,
8 ἐν Βόλῳ, 9 ἐν Σύρῳ, 10 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ,
11 ἐν Πλωμαρίῳ, 13 και 14 ἐν Βόλῳ, 17 ἐν
Ἀλεξανδρείᾳ, 18 ἐν Ἀθήναις, 19 ἐν Ραμ-
λῳ Αἰγύπτου, 21 ἐν Σμύρῃ, 23 ἐν Ἀθή-
ναις, 24 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, 25 και 26 ἐν Βό-
λῳ, 28 ἐν Συκίᾳ, 29 και 30 ἐν Κύπρῳ, 31
ἐν Καfr-el-Zayat Αἰγύπτου, 32 ἐν Ἀλμυρῳ,
33 και 34 ἐν Βόλῳ, 36, 37, 38, 39, 40 και

41 ἐν Ἀθήναις, 42 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, 43 ἐν
Μιτυλήνῃ, 45 ἐν Μεσολογγίῳ, 47 και 48 ἐν
Κωνσταντινουπόλει, 49, 50 και 51 ἐν Ἀθή-
ναις, 52 ἐν Βόλῳ, 53 ἐν Κερδίτῃ, 54 και
55 ἐν Ἀθήναις, 56 ἐν Μιτυλήνῃ, 59 ἐν Ἀ-
θήναις, 60 ἐν Σινώπῃ, 61 ἐν Κερδίτῃ, 69
και 70 ἐν Χανίοις, 75 ἐν Μιτυλήνῃ, 78 ἐν
Ναούτῃ Μακεδονίας, 81 ἐν Βόλῳ.

Υπάρχουν λοιπὸν, ὡς βλέπετε, 65 άποροι,
οἱ ὅποιοι περιμένουν έναγωνίως τὴν έγγραφὴν
των. Ἀς ἐλπίσω, ὅτι οἱ πλουσιώτεροι ἐκ
τῶν φίλων μου θὰ δεχθῶν φιλόφρονες και
θὰ τοὺς έγγράψουν — τότε δέ, καθὼς σὰς
εἶπα, αλλά τότε μόνον, θὰ προῶ εἰς νέας
συστάσεις.

Μία φίλῃ μου, λογία διδασκάλισσα, μὲ
γράφει τὰ ἑξῆς βαρυσήμαντα: «Σὲ παρακαλῶ
νά δεχθῇς τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια
διὰ τὰς προόδους τοῦ φύλλου. Οἱ κ.κ. Κουρ-
τίδης, Πολέμης και Ξενοπούλος, ἕκαστος
χωριστά, ἤρουν διὰ νάναδείξωσι πᾶν περιο-
δικόν πόσον μάλλον ἡνωμένοι και οἱ τρεῖς.
Εὐχάριστον τῶνόντι διὰ τὰ παιδιά μας. Ἦδὼ
εἰς τὴν Πόλιν μας δὲν ὑπάρχουν οἱ δυνάμενοι
— και οἱ άποφασίζοντες — νά γράψουν διὰ
παῖδιά, ὁ κλάδος αὐτὸς τῆς φιλολογίας Θεω-
ρεῖται ἐντελὲς περὶ τῶς. Οἱ ἔχοντες τὴν κα-
λὴν διάθεσιν δὲν ἔχουν και τὴν άπειτουμένην
ικανότητά ἐργαζόμεθα ὅμως και ἴσως ή α-
σκησις κάμῃ τὸν τεχνίτην».

Δευτὸν Κρίνον, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ Σύλ-
λογός σας θὰ εὐδοκίμησῃ. Μόνον 20 συνδρο-
μητὰς ἔχω εἰς τὴν πόλιν σας: ὥστε φαντάζου
τί ἔδαφος ἐνεργείας σὰς μένει!

Σὰς εἶπα, Μασκότ, ὅτι πρέπει νά ἔχετε ὑ-
πομονήν. Ἄλλοι περιμένουν ἀπὸ τὸ 1ον φύλ-
λον, και σὺ παραπονεῖσαι ποῦ περιμένεις μόν-
ον ἀπὸ τὸ 2ον; Ἡ Σελὶς μας δὲν χωρεῖ
παρὰ ἐπτά-ὀκτὼ κομμάτια τὴν φορὰν, ἐγ-
κρίνω δὲ καὶ ἑδωμάδια εἴκοσι και τριάντα.
Ὡστε, βλέπετε, εἶνε αδύνατον νά δημοσιεύον-
ται ὅλα και ἀμέσως.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Μόνωσις, δι' ὅσα ὡ-
ραία γράφεις, καθὼς και οἱ συνεργάται μου.
Εἶδες ὅτι Μαγικά Εἰκόνες ἤρχισα νά δημο-
σιεύω και θὰ ἐξακολουθῶ τακτικά. Σοῦ έ-
στειλά τὸ φύλλον ποῦ δὲν ἔλαδες και τὴν
δισύβυσιν τῆς «συγγρόνου σου» φίλης μου.

Αὐτὰ τὰ ὄρατα μὲ γράφει ἀπὸ τὴν ἐρη-
μίαν της ή αγαπητὴ μου Χρυσὴ Καρδιά:
«Σὲ βεβαίω εἰλικρινῶς ὅτι διέρχομαι μαζί
σου πολὺ περισσότερον εὐαρίστως ὥρως ή
ἂν εἶχον φίλας. Εἶσαι μία φίλη τόσο εἰλι-
κρινῆς και τόσο εὐχάριστη, ὥστε δὲν βαρὺ-
νομαι ποτὲ ἀπὸ τοῦ νά εἶμαι πάντοτε μαζί
σου»

Σειμὸν Ἰον, ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 590. Σ' εὐ-
χαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας. Ὡς ὅσον πω-
λήται τὸ φύλλον ὑπὸ τοῦ Πρακτορείου 10
λεπτά, και οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ Πράκτορες
μου εἰμποροῦν νά τὸ δίδουν εἰς αὐτὴν τὴν
τιμὴν. Δὲν σὰς τὸ εἶπα;

Ζακύνθῳ Α. Μ. εὐχαριστῶ πολὺ, άλλ' εἰς
τὸν τῶρον τῆς Διάπλάσεως τοῦ 1302 εἰσδημο-
σιεύθησαν ἐκτενέες ὁδηγίαι πρὸς σύλλογους
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Εἰς τοὺς Ἀεὶγί-
φους και τοὺς Γρίφους ἐν γένει, ή ὀρθογρα-
φία δὲν τηρεῖται ὁ ἥχος μόνον ἀρκεῖ. Πήτα-
Κως = Πιττακὸς.

Καὶ τώρα και πάντοτε εἰμπορεῖς νά ξε-
σπαθώσῃς, Τοτέλλι. Ναι, ἔλαβα καλά τὰ μέ-
τρα μου, ὥστε τὸ φύλλον νά τὸ λαμβάνουν
τὸ Σάββατον συγγρόνως ὅλοι οἱ συνδρομηταί,
και ἔδω, και εἰς τὰς Ἐπαρχίας, άκόμη δὲ
και εἰς τὰ πλησιέστερα μέρη τοῦ Ἐξωτερι-
κοῦ. Ἐπίσης και ή πώλησις γίνεται παντοῦ
τὸ Σάββατον.

Ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρείαν, μὲ ἤλθεν ή εἰ-
δησις τῶν εὐτυχῶν γάμων τῆς αγαπητῆς μου
φίλης Ἀθηνᾶς Α. Χριστοδούλου (Ἀγοροκό-

ριτσό) μετὰ τοῦ ἱατροῦ κ. Ἀποστόλου Βερ-
νίκου. Τῆς στέλλω ἐγκάρδια συγχαρητήρια,
ἐλπίζω δὲ ὅτι και ὑπανδρευομένη δὲν θὰ με-
λησμονήσῃ.

Σὰν τὸν ἐφετεινὸ σου τόμο ποτὲ μου δὲν
εἶδα, — μὲ γράφει ὁ Μικρομέγας — άλλ' ἔχω
ἐλπιδά ὅτι θὰ ἴδω και καλλίτερον. Βεβαίω-
τατα! τοῦ χρόνου!

Πολὺ μ' εὐχαρίστησαν αὐτὰ ποῦ μὲ γρά-
φεις, Κορηκὴ Φλογέρα. Ἐλπίζω ὅτι τώρα
θὰ μ' ἐνθυμῆσαι συχνά. Ναι, τὸ ξεσπῶμα
θὰ τελειοποιηθῇ τὸ φύλλον, και περιμένω
ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους μου τὰς δραστηριωτέ-
ρας ἐνεργείας.

Νά και ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, ὁ πα-
λαιὸς μου φίλος, ποῦ μὲ γράφει ὥστε ἀπὸ
τόσον καιρόν. Μά μποροῦτε νά καθορῇ με
τόσας καινοτομίας και βελτιώσεις και νά μὴ
μὲ γράψῃ τὰ συγχαρητήριά του; Τὸν εὐ-
χαριστῶ πολὺ.

Βεβίως, Ζιλά Χανούμ, ὁ πόθος ἔχει σέ-
σιν με τὴν ἐλπίδα, διότι ὅ,τι ποθοῦμεν, ἐλ-
πίζομεν ὡς περὶ τοπλεῖστον ὅτι θὰ γίνῃ. Ἀλλά
δὲν εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Ὡς ὅσον διὰ τοὺς
άλλους... δὲν τοὺς άφίνεις;

ΤΟ ΑΘΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμερον μετὰ τῶν συγχαρητή-
ριων μου εἰς τὴν Παπαρούναν, ή ὅποια,
διαγωνιζομένη ἀπὸ τὸ 1905, ἔλαβεν ὑπὸ διά-
φορα ψευδώνυμα και εἰς διαφόρους Διαγωνι-
σμοὺς Ἐπαίνους και Βραβεῖα, δίδοντα ἄ-
θροισμα τὴν Μονάδα. Ἡ σημείωσις ποῦ μὲ
ἔστειλεν άκριβεστάτη. Ἀς ζητήσῃ ὅθεν τοὺς
τόμους; ποῦ θέλει διὰ τὸ βραβεῖον, και ἄς μὲ
στείλῃ τὴν φωτογραφίαν της.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Αἱ δύο Ἀμυγδαλαὶ» τῆς
Μονώσεως — «Ο γλάρος» τοῦ Μάρκου Ἀν-
δριανίου — «Ἀφύπνισις Στρουθίου» τοῦ Ἀ-
στέρος τοῦ Βέγα — Ποιήματα τοῦ Γυνὸς τοῦ
Ἰσκιου — «Τὸ τριανταφυλλάκι» τοῦ Χιου-
σμένου Δάσους — «Ἄνθος και Τάφος» τῆς
Μελλούσης Νικητρίδας Ἑλλάδος (ἀλλὰ θέλω
νά με βεβαιώσῃ ὅτι

κ. (Ζ. Φ.) 'Ο'Αλία, κ. (Μ. Κ.) 'Αγωνία
'Εθνομόρφος, α. (Ν. Γ.) 'Αεροναιτοπούλα,
κ. (Μ. Σ.) 'Τοιγαρέλλα, κ. (Δ. Χ. Π.) 'Καρνο-
φιλή του Διάκου, α. (Κ. Κ.) 'Αργυρά Παν-
σέληνος, κ. (Μ. Γ.) 'Κυκλαμία, κ. (Μ. Χ.)

'Ανανεώσεις Ψευδανύμων : Λαφροστε-
φής Σημαία, α. 'Υμνος της Κρήτης, α. Πο-
λυμήχανος 'Οδυσεύς, α. Αύρα του Βοσπόρου,
κ. Διαβολοχαιτοπούλα, κ. Κόρη της Μακεδο-
νίας κ. Μόνοισ, κ. 'Αφροδέσσα Θάλασσα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδδεμία πρότασις δημοσιεύεται, εάν δὲν συν-
οδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὁ ἐξῆς : Διὰ τὰς
πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ
πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.—
Προτείνονται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον
ισχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-
δώνυμον ἐπίσης ισχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτά-
σεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα,
δὲν δημοσιεύονται. — 'Ο ἐντὸς παρενθέσεως
ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω-
σεν ἐκάστη ὁ προτείνων.]

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλ-
λάουν :** ἡ Κυματίζουσα Κυνόλευκος (0)
μὲ Γλυκὴ Παρελθόν, Μίαν τῶν Χαρίτων, Γα-
λήνην Σταυροφόραν, Παλλάδα — ἡ Σκληρὴ
Σκλαβιά (0) μὲ Μαῦρα Μάτια, Ξανθὴν
Μουσμέ, Δακαπενταετὴ Πλοιορχον, Μασκώτ
— ὁ Φασαρίων (0) μὲ 'Ιονίδα, Νεανίαν τοῦ
'Ιονίου, Νεάνιδα τοῦ 'Ιονίου — τὸ Λευκὸν
Κρῖνον (0) μὲ Κεφαλληνιακὴν Αὔραν, Λού-
κισσαν τῶν Σαλῶνων, 'Ιονίδα — ὁ 'Ερρικός
τῆς Ναβάρρας (0) μὲ Ναπολέοντα Βοναπάρ-
την, 'Ελληνικὸν Σίφος, Κυματίζουσαν Γαλα-
νόλευκον — τὸ Χιώτικο 'Ακρογιάλι (0) μὲ
Κομήτην τοῦ Χάλλεϋ, 'Ολβίαν, Αἰεὶλὲ Σονλιτά-
ναν — ἡ Χρυσὴ Καρδιά (0) μὲ Ζακυνθινὸν
Πανσέν, Μαῦρά Μάτια, Εἶμαι Ζακυνθία —
ἡ Τοιγαρέλλα (0) μὲ Γαλανόλευκην, Θρίαμ-
βον τῆς 'Ορθοδοξίας, 'Ελληνικὸν Παιῖνα.

'Η Διάπλασις ἀσποξεται τοὺς φίλους
της : Φαῖδρον 'Αδάμαντα (εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὸ ξεσπάθωμα, τὸ ὅπου ἐξ ὧσων γρά-
φεις, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχη καὶ συνέγειαν.) Κά-
μεν (ἀρχήσεις· τώρα πλέον ἄμα τὸ ἀφίση αὐ-
τὸς ποὺ τὸ πῆρε.) Δόκτορα Κοῦκ (ἔστειλα
Τον ἐκ νέου.) 'Αργυρὰν Πανσέληνον (εὐχομαι
νὰ τὸ κατορθώσης!) Π. Γερ. (τὸ ψευδώνυμον
Χαρά τῆς 'Ελλάδος ἀνήκει εἰς ἄλλον· τὸ ἰδι-
κόν σου εἶνε Χαρά τῶν 'Ελλήνων.) Φασαρίωνα
(χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ· ἔστειλα.) 'Ηρώα
τοῦ 21 (τί συμβαίνει γράψε μοῦ το γρήγορα
νὰ χαρῶ κ' ἐγώ.) 'Αεροναιτοπούλαν (ἔχει
καλῶς.) Ν. Γ. Σαρ. (αἱ 'Επιγραφαὶ ὑπάγον-
ται εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις αἱ δὲ Πνευμ.
'Ασκήσεις δημοσιεύονται κατόπιν διαγωνι-
σμοῦ.) Τοακιτῆν Μεχμέτ (ὅα λέξης;) Χιώ-
τικο 'Ακρογιάλι (ἔχει καλῶς.) Πίσις-Παοίς
(καλὴ ἰδέα, ἀλλὰ ποῦ τόπος;) 'Ερρὶκον τῆς
Ναβάρρας (χαίρω πολὺ δι' αὐτὰ ποὺ μοῦ
γράφεις.) 'Αναγεννηθέντων 'Ελλάδα (χαίρω
πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· φίληστέ μου τὰ δελ-
φάνια.) Λαφροστεφὴ Σημαίαν (ἔστειλα· εὐ-
χαριστῶ πολὺ.) Παλλάδα (ὁ κ. Φ. σ' εὐχα-
ριστεῖ πολὺ.) 'Εξόριστον Βασιλῆαν (ἔλαβα
σημείωσιν.) Χουσανθέμον (καὶ ὅχι Δάφνην·
μά γιατί δὲν θὰ μοῦ γράφης συνά; σὲ βε-
βαίω ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ σου θὰ μοῦ εἶνε πολὺ
εὐχάριστοι.) Γυιὸν τοῦ 'Ισίου (ἐλήφθηνσαν
ὅλα, καθὼς καὶ αἱ κάρται, ποὺ ἐχαρποίησαν
πολὺ τὰ κοριτσάκια τοῦ κ. Φαίδωνος.) Αἰσὲ
Χανόμ (πῶς; ὅλα μ' ἐνδιαφέρουν· καὶ θέλω
νὰ μοῦ γράφετε τὰς ἐντυπώσεις σας, διὰ νὰ
σὰς γνωρίζω καλλίτερα καὶ διὰ νὰ συνειθί-
ζετε.) Νέον Βυζάντιον (ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς
ὅα περιλάβῃ περίπου 180 'Ασκήσεις.) Αἰστέρα
τοῦ Βέγα (λοιπόν; ἐπαίχθη ἡ κωμωδία;) 'Ενα
Σμυρναῖον (ἔ, ὅταν σοῦ ἐπιτρέπουν τὰ μαθή-
ματα...) Δευκὴν Περιστερὰν (Σῆμα ἔστειλα.)
Καύχημα τῆς 'Ηλείου (εἶνε Λογοπαϊκτικὸς
Λεξιγριφός.) 'Ελεύθερον 'Ελληνα (βραβεύοντες)

λα.) Δεινοπαθουμένην 'Ελλάδα (εὐχομαι πᾶσαν
εὐδοκίμησιν εἰς τὸν ποδοσφαιρικὸν σας Σύλ-
λογον.) Στέφανον Δόξης (ἔλαβα· εὐχαριστῶ.)
Σκληρὴν Σκλαβίαν (ἔστειλα.) Χαιρετισμὸν
τῆς 'Ηλιογέννητης (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γρά-
φεις.) Φλογεραν τοῦ Βασιλῆ (ἐπίσης.) Χρυ-
σόκομον Νύμφην (ἔστειλα.) 'Ελληνα Σημαιο-
φόρον (ἡ εἰκὼν ἐλήφθη· εὐχαριστῶ.) Ζήρωνα
τὸν Κιτιά, Μπαρουτοκαπιτισμένην Κυνόλευ-
κον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Φε-
βρουαρίου, ὁππαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ 'Αθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς μέχρι τῆς 16 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν 'Ε-
παρχιῶν μέχρι τῆς 23 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ
'Εξωτερικοῦ μέχρι τῆς 14 Μαρτίου.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον·
γράφωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι
πολεῖται 1, τῷ Γραφεῖ μὲς εἰς φανίλ-
λους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα
καὶ τιμὰτα φρ. 1.]

96. Λεξιγριφός.

Τῆς Γαλιλαίας πόλιν
Μὲ μέλος συνενῶν,
Κάποιον ἐκ τῶν ἡρώων
Θὰ ἰδῆς τῶν ἐθνικῶν.

'Εστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι

97. Συλλαβογριφός.

Τὸ πρῶτον βεβαιωτικόν,
Τὸ δευτέρον μου σὲ φωτίζει·
Τὸ ὅλον μου ἀπ' τὸν οὐρανὸν
Πότε καὶ πόποτε δροσίζει.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σεμνοῦ 'Ιου

98. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Α καὶ βάλε Υ
Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὴ στιγμή,
Ἀπὸ ζῶντων τῶν δρυμῶν,
Μεγαλόνησον... ἡμῶν.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ιδανικότητος

99. Ἀναγραμματισμός.

'Επιθετον ἀνώμαλον
'Ως ἀνεγραμμάτισθη,
Εἰς τὸ Αἰγαίον πάραιτα
Νησίς ἐσχηματίσθη.

'Εστάλη ὑπὸ Γ. Ν. Γεωργοπούλου

100. Πυραμῖς.

+ Οἱ σταυροὶ Βασιλεὺς τῆς Κρήτης.
* + * = Μέλος τοῦ προσώπου.
* * + * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * + * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * + * * * = Ἦρωις τοῦ 21.

'Εστάλη ἀπὸ τοῦ Πόνου τὸ Χαμόγελο

101. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
Θὰ βρῆς εἰς τὸν σταυρὸν
Τὸ δευτέρον μου εὖσασμον
'Εν ἄνθος ταπεινόν·
Τὸ τρίτον μου διάσημον
'Ανδρὰ δηλοῖ σφόν,
Τὸ τέταρτον δὲ πρόσωπον
'Εκ τῆς Γραφῆς γνωστόν.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου 'Ελλήνος

102. Λογοπαῖγνιον.

Ποῦν ὅπιν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι εἰς τὸν ὁ-
πλισμὸν των;

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αρχαίου Σπαρτιάτου

103. Τριπλῇ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν μέ-
ρος τῆς οἰκίας, τὰ δευτέρω νῆσον τοῦ Αἰ-
γαίου καὶ τὰ τρίτα ὀσάν.

1, Πρωτεύουσα νομοῦ· 2, 'Αρχαῖον ἐπίρ-
ρημα τόπου ἢ χρόνου· 3, Μέρος ἀκατοικη-
τον· 4, Μέρος τοῦ ποδός· 5, Προσθήκη.

'Εστάλη ὑπὸ 'Αντωνίου Γ. Καρυστινάκη

104. Μικτόν.

ο-ε-η-ο-ω-στ-ρ-π-ν-δ-ρ-ν-τ-υ-ε-α-η-ε-α-α

'Εστάλη ὑπὸ Γεωργίου Σπ. Λιβαδά

105. Γεῖφος.

Ρ/τί

Ρ/τί λ' Ρ/τί

Α

Ρ/τί σφ Ρ/τί

Ρ/τί

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λημονημένου

Παρόραμα.—Εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 78 (κατὰ
λᾶθος 77) Γρίφον τοῦ 8ου φυλλαδίου, ἀντὶ
ᾧ, διορθώσατε ὧ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 3.

13. Ἀμυγδαλός (ἀμύ, ἄρα, ὅς.)—14. Πί-
λαγος—πελαργός.—15. Ρήγας—γῆρας

16. **Α** Διάπασιν ('Η ἀ-
νάγνωσις ἀρχεται
ἐκ τοῦ κέντρου, ἔ-
πειτα διαγράφει τὸ
πéριξ αὐτοῦ τετρά-
γωνον, καὶ τέλος τὸ ἐξωτερικόν· προχωρεῖ
οὕτως εἰπεῖν περιστροφικῶς, ἐξ ἀριστερῶν
πρὸς τὰ δεξιὰ.)—18. Ζῆθι ὅπως μανθάνῃς,
μάνθανε ὅπως ζῆς.—19. Μὴ ἐπιθύμει ἀδύ-
νατα (Μήλος, Ὀρατώ, Πίθηκος, Θῦμέλην,
ΜΕΪζων, Ἀλώπηξ, ΔΥο, ΝΑΖαρέτ, ΤΑῶς.)
—20. Γλυκύνει λυμὸς κυζύμους.—21. 'Η σι-
σύρα εἶνε χειμερινὸν ἐνδύμα (εἰς εἰς 'Ηρα-
εῖνε·χί μὲ ρι-νον ἐν δημα)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5
μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 16 λέ-
ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 16 πληρόν-
ται ὡς νὰ ᾔσαν 16. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω
καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλᾶ
στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ λέξεις
ἀπλᾶι.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου
ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Ἰδρύθη ἐν Πειραιεὶ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΗΩΣ»,
οὗτος σκοπὸς εἶνε τὸ ξεσπάθωμα. Γε-
νομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν : Πρόεδρος
Κυματίζουσα Κυνόλευκος, Ἀντιπρόεδρος
Λατονετὴ Σταυροφόρα, Γραμματεῖς Ζήτω
ἢ 'Ελευθερία καὶ Α. Πολίτης, Ταμίας Κυν-
νόλευκον Αἶθαρος. Δεκτοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ
μέλη. Μηνεαία συνδρομὴ τριτακοτάλειος.
Κατὰ τριμηνίαν θὰ γίνεται κλήρωσις δώρων
καὶ ὁ α' θὰ κερδίῃ τὸν «Διαπλάσεως» τῆς
1 δρ. ὁ β' τομίδιον Παιδικῶν Πνεύματος. Ἀ-
πευθυντόν : Ν. Ἀναγνωστόπουλον, ὁδὸς Ἀν-
δροῦτσου 111, Πειραιᾷ. (Ι, 50)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

'Εκαστον δρ. 3.

Καὶ τὰ τίςσασα μαζί, δρ. 10.

Προσεχῶς : Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

(Φωτεινὴ Σάντερη)